

til varetagelse af fredningsmæssige interesser, bl. a. fordi en fredningsplan udelukker, at der disponeres i strid med fredningsmæssige hensyn, uden at fredningsmyndighederne får lejlighed til at tage stilling til spørgsmål om fredning, og fordi ejerne som regel er villige til at underkaste sig de vilkår med hensyn til bygningers udformning og beliggenhed, som opstilles ved behandlingen af sager om byggetilladelser. Under overfredningsnævnets forhandlinger om den foreliggende sag er det på den anden side blevet anført, at fredningsplaner er en væsentlig, erstatningsfri indskrænkning af den private ejendomsret, hvilket bl. a. lægger sig for dagen, når der er tale om salg af arealer, som hører under en fredningsplan. Om denne opfattelse er der enighed i overfredningsnævnet. Afvejningen af de fredningsmæssige interesser over for ejerinteresser må efter overfredningsnævnets opfattelse foretages af regeringen og folketinget.

Overfredningsnævnets arbejde ved godkendelse af fredningsplaner vil ikke blive påvirket af bestemmelserne i § 34 ud over den forøget af arbejdet, som det forøgede initiativ måtte medføre.

Overfredningsnævnet kan tiltræde bestemmelserne i § 34, men finder dog anledning til at henstille, at de lokale fredningsnævn inddrages i arbejdet med udarbejdelse af fredningsplaner hvert for sit områdes vedkommende.

Med hensyn til praksis vedrørende behandlingen af sager om meddelelse af tilladelser til bebyggelse m. v. på fredningsplansområder bemærkes:

Ansøgninger fremsendes enten direkte til overfredningsnævnet eller til vedkommende fredningsnævn, som da videresender ansøgningen til overfredningsnævnet ledsaget af en udtalelse om, hvorvidt ansøgningen bør imødekommes. Hvis ansøgningen sendes direkte til overfredningsnævnet, indhentes dette ofte en udtalelse fra fredningsnævnet. Sagerne forelægges ofte for statsministeriets konsulent i naturfredningssager. Hvis denne og fredningsnævnet er enige om, at tilladelse bør gives, er overfredningsnævnets formand bemyndiget til at meddele tilladelsen på overfredningsnævnets vegne. Foreligger der ikke sådan enighed, eller er formanden i tvivl om, hvorvidt tilladelse bør meddeles, forelægges sagen for overfred-

ningsnævnet, som da oftest først afgør sagen efter stedfunden besigtigelse. Vedrørende behandlingen af sager, der angår fredningsplanen for Århusegnen, henvises til vedlagte bilag.

Sager om tilladelse til bebyggelse eller andre foranstaltninger på fredningsplansområder udgør en betydelig del af overfredningsnævnets arbejde og medfører ofte besigtigelser. Det har i sådanne tilfælde ikke kunnet undgås, at sagernes behandling undertiden har taget ret lang tid.

Bestemmelsen i lovforslagets § 35, hvorefter udvalget kan meddele tilladelse til bebyggelse m. v. på arealer, der er omfattet af en af udvalget udarbejdet fredningsplan, vil antagelig medføre en hurtigere behandling af sagerne, end om disse skulle behandles af overfredningsnævnet. Dette gælder dog kun i tilfælde, hvor tilladelse meddeles, og i tilfælde, hvor tilladelse nægtes, uden at ansøgeren indanker afgørelsen for overfredningsnævnet. Der er grund til at antage, at nægtelser oftest vil blive indanket for overfredningsnævnet.

Overfredningsnævnet har overvejet, om tilladelser måske burde meddeles af fredningsnævnet, der har den almindelige kompetence i fredningssager. Det erkendes imidlertid, at der er visse fordele forbundet med at henlægge kompetencen til det udvalg, som har udarbejdet fredningsplanen. Man skal dog henstille, at der tillægges vedkommende fredningsnævn beføjelse til inden for en vis frist at indanke en af udvalget meddelt tilladelse for overfredningsnævnet, hvilket må forudsætte en bestemmelse om, at udvalget skal give fredningsnævnet meddelelse om meddelte tilladelser. Uden en sådan ankebeføjelse vil meddelelse af tilladelser som de omhandlede kunne vanskeliggøre en fredning af det pågældende areal og andre af fredningsplanen omfattede arealer, hvorved bemærkes, at arealer, der omfattes af en fredningsplan, må antages i en vis udstrækning at opfylde betingelserne for en egentlig fredning.

I denne forbindelse henleder man opmærksomheden på, at hvis et fredningsnævn har fattet interesse for en fredning, vil det af egen drift kunne rejse en fredningssag, jfr. naturfredningslovens § 8, stk. 1. En fredningssag vil kunne rejses, selv efter at der er meddelt tilladelse til